

оризътъ билъ одавна вече продаденъ.

— Когато Ничо калаисвалъ тиганята, то Пахомъ гледалъ на своятъ чорбаджия като керкенесъ, когато той гледа младите патета или младите ластавичета, и мислилъ си :

— Моиятъ чорбаджия скоро ще да захване да си ъде и подлогите отъ царвулете. Гледай какъ олизва тиганята, чегато иска да я измие за велики пости. Проклѣтъ човѣкъ, — и джигерътъ ще да изѣде, и тиганята излизва, и пакъ е гладенъ. Ехъ, кога ли ща и азъ да бъда богатъ като Нича! Когато азъ бъда богатъ, то ща да ѣмъ сѣ срѣдата на лукътъ, а кориците му ще да давамъ на измекерете си, а пакъ когато са ожена — на жената си. Тоя проклѣти Ничо сѣ ъде на лукътъ срѣдата, а мене дава лощунките. Завчера щеше да ма убие, че сѣмъ изѣлъ една литра халва и единъ самунъ хлѣбъ. — „Я дай и мене малко хлѣбъ и малко халва,“ ми каз-